

Strípky z historie: V kostele žen v černém

Dr. Gulovics s lítostí popisuje baptistické shromáždění na Rusínsku. Neboť v této otlučené pýše nedávno vzdorných kalvinistů, v jejich zoufalém hledání milosti, jsem viděl trest: za staré původní uherské hříchy.



Strípky z historie



V kostele žen v černém

Tam, kde hranici Maďarska omývá voda meandrující Tisy, leží ve stínu dvakrát kvetoucích akácií klidná malá vesnička v jasném ranním podzimním slunci: Eszeny (Jeseň, dříve Javorove). Její obyvatelé jsou oddaní, kalvínské Maďaři narození v míru, dávající životní rovnováhu starým tradicím. Jejich opálené krásné tváře – po staletí – se pyšně dívaly na neklidné plynutí času, dokonce i tváří v tvář Bohu. Ale malou vesnici zaplavil hluboký smutek.

Je neděle odpoledne. Tři hodiny. Slábnoucí sluneční paprsky dopadají jako plameny na dvě řady domů dřímajících v tichém, slavnostním klidu. Ale jako by někde poblíž byl slyšet stále sílící žalm ustanoveného velkého pokání.

A opravdu to zní. Uprostřed vesnice stojí jednoduchý, krásný bílý dům. Odtud pochází zpěv.

Dům má čtyři malá okna: drobné svíčky hledící do temnoty čirého až zasvěceného velkého smutku.

Toto je modlitebna baptistů!

Její stěny jsou i uvnitř obílené na bílo. Naproti vchodu jsou dva černé stoly s pšeničnými klasy. Nad nimi jsou nápisy: „Beze mě bys nemohl nic udělat!“ a „A kážeme ukřižovaného Krista ...“

Před nápisy se zvedá malé pódium – téměř pokorně jednoduché. Na něm leží kniha evangelií. Nad ní spočívá primitivní petrolejová lampa, ve které bliká věčné světlo symbolizující víru. Vpravo a vlevo jsou velmi chudé řady nenatřených laviček. Na straně, na jedné ze stěn, je jednoduchá kresba: maďarský tulipán.

Na lavičkách sedí lidé s prošedivělými vlasy. V jejich očích je velké pokání z promarněných časů maďarské minulosti. Na druhé straně jsou ženy: staré tety s modlitebními dušemi, kvetoucí krásné ženy a dospívající mladé dívky. Ale každá má černé šaty ...

Pohledný stařík vypadající jako patriarcha vstal a téměř omluvně skromně oznámil: „Budeme zpívat podle melodie jedenácté písně“. Poté přednese text svaté písně. A armáda věřících verše recituje hlasem vzlykajícím v nezměrném smutku.

Ve spojujícím se hlasu slzavých očí žen a zbožných mužů píseň vystupuje na Boží trůn: „V našich srdcích již není čistota a na světě nyní není život.“

Během žalmisty přichází do kostela noví věřící pokřtění v baptistickém náboženství. Mladá žena s krásnou tváří a zářivou krásou. Její šaty jsou také černé a na tváři je hluboký silný smutek. Poklekne s náhlým povzdechem a prosí Boha v neznělé modlitbě, kající modlitbě víry. Něco je slyšet z dálky, silný smutek pláče při každém pohybu.

Zpěv ztichne. Šťastný, klidný, ale velmi smutný mladík vystupuje na pódium. V těle je slabý a křehký, v duši silný a hořící. A káže ukřižovaného Krista. V jeho pokoře hoří něco hrozivého vzdoru, v jeho očích něco zářícího kráteru, žhavé nevědomosti. Jeho slova, padající jako tupá rána kladivem, formovala jeho postavu velkou a silnou a všechna jeho slova padala do soumrakového slunce jako bezvýznamná hrozba a výtky.

Obřad skončil. A mne jako olovo zatížila obrovská velká lítost, porozumění a smutek, zatímco jsem je viděl a slyšel zpívat, modlit se a kázat smutným Maďarům, kteří uvěřili v očistnou sílu křtu věřících. Neboť v této otlučené pyšné nedávno vzdorných kalvinistů, v jejich zoufalém hledání milosti, jsem viděl trest: za staré původní uherské hříchy.

Eszeny, 13. září
Gulovics Titusz dr.

Zdroj:

noviny *Prágai Magyar Hírlap* (Pražské maďarské noviny) , 14. září 1924, strana 3

Štěpán Křivánek

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)